

ליד המדרגות והיינו חומדים את פירותיו אבל לקטוף לא
העזנו אלא את אלה שהיו מציצות פה ושם מבין עלי הענפים
שפלשו לתחומנו וכמעט חסמו את העליה במדרגות, אותן
ראינו כשייכות לנו ובלענון בעודן בכפנו ללא נקיפת מצפון.

אל משפחת גרזובסקי שגרה במרכז העיר, היינו נוסעים
בחשמלית.

איך קרה שקבלנו, יהודה ואני, שעורי צרפתית אצל הדסה
גרזובסקי — אינני יודעת, אבא הלא התנגד עקרונית ללמוד
שפות זרות מחשש פגיעה בעברית, כנראה ידע שבמילא
הרבה לא נלמד בזמן הקצר שעמד לרשותנו וללמוד הלא
חייבים ובכן — יהיה זה צרפתית. היינו נוסעים יומיום
אחר-הצהרים לקבל שיעור. יהודה היה נותן לי מטליק
(אגורה) או שניים שאחזור הביתה בחשמלית והוא עם חברו
עמיהוד היו משוטטים בשווקים וברחובות, קונים בוזא
בחליב (גלידת חלב) שותים סוס ותמרהינדי ונהנים מה-
חיים. רציתי גם אני להצטרף אבל מה פתאום הם ייגררו
עם ילדה ברחובות ביירות וסמטאותיה? היה עלי לקבל
את הדין ולחזור, במחילה, הביתה.

מביירות נסעו אבא ואמא ליפו לשבועיים. באותם שבועיים
היו ימי עיון והשתלמות למורים במקוה-ישראל. את תרצה
ואזרח הקטנים לקחו עמם ואותי — כ"מטפלת".
נסענו באוניה ליפו. התאכסנו במלון צאלל כשההורים עו-
שים את היום כולו במקוה-ישראל, ואני — עם הילדים
במלון. אינני יודעת אם הייתי כל כך מרוצה מהתפקיד, אבל
בינתיים עשיתי טיול באוניה מביירות ליפו וחזרה ואין
לזלזל בכך.